

Vědomí omylů

Božena Cibulková

Omylem je zváno to, co je nemoudrou, nesprávnou domněnkou, představou, názorem, pohledem, postojem k sobě i ke všem, s čím přicházíme do styku, co vidíme, nalézáme, poznáváme a máme v životě osobním i všeobecném.

Omyly jsou zařazeny na třetí místo ve stupnici důležitosti a významu při porušenosti vnitřního i vnějšího života člověka.

Za určitých okolností však mohou způsobit větší škody jeho vývoji k dokonalosti než některé z velkých vin či chyb.

Omyly vznikají malým věděním, nedostatečným poznáním příčin dění i veškerých složitých osudů jednotlivce, malých i velkých národů, za nimiž vždy stojí skrytá účelovost přesahující rámec Země a jdoucí svými souvislostmi do hloubek kosmického hmotného i duchovního života.

Omyly také plynou z vývojové zaostalosti, jíž se ztrácejí pevné nitky vnitřní intuitivní moudrosti vázané na živé spojení s Všemohoucím.

Zaostalost je živou půdou omezenosti, úzkoprsosti, nepružnosti myšlení, nepřizpůsobivosti, tvrdohlavosti, umíněnosti, neplodného konzervatismu, v němž se daří všemu názorovému býlí i myšlenkovým plevelům.

Omyly se tvoří i z vlačnosti veškerých postojů k věcem a životu vůbec i následkem lenivosti myšlení, ochablosti vůle, netečnosti, do nichž se upadá, když duše je na mravním i charakterovém scestí.

Omyly mohou být i projevem celkové oslabenosti, kdy myslivé složky nejsou schopny rozvíjet inteligenci, cit nedokáže v sobě zrodit touhu po dokonalém.

Příčiny tohoto nebezpečného stavu jsou složité a různé.

Ponejvíce tkví v dlouhotrvajícím odtržení lidské bytosti od pramenů Božství, protože si vlastní nedbalostí nebo dokonce těžkým proviněním zastavila jejich proud, zanesla cestu k němu těžko zdolatelnými překážkami.

Omyly jsou jednou z hlavních příčin zmatků, rozporů a neutěšených obrazů života Země a člověka.

Můžeme je v jejich škodlivém až zhoubném vlivu rozdělit na tři stupně:

- a) Omyly prvořadé.
- b) Omyly vedlejší.
- c) Omyly všeobecné.

I když jejich nepříznivost takto odstupňujeme, přece každý z nich nám nese překážku do duchovní cesty, zadržení a někdy i zastavení, uvíznutí v lidských slabostech a nedokonalostech, a tím i oddálení cíle, další zápas na bojišti dobrého se zlým v sobě i na celém světě.

- a) Omyly prvořadé

Na nejpřednější místo patří myšlenka nebo představa: Není Boha! Dále: Člověk je sám od sebe a sám sebou.

Člověk je přechodně, krátce žijící smrtelný tvor.

Člověk je svým bytím závislý na hmotě, je jejím produktem, projevem.
Bůh je nespravedlivý.
Bůh se hněvá a sám neustále trestá.
Bůh způsobuje pohromy, neštěstí, zkázu a smrt lidí.
Utrpení vzniká bez příčiny, z neblahé náhody.
Život člověka končí smrtí těla.
Kromě tělesného života není života.
Kromě člověka není jiných bytostí.
Člověk je ve své podstatě zlý.
Zlo je věčným stínem života.
Zlo je absolutní ve své moci a trvání.
Smrt je zjev nevyhnutelný a neměnný.
Věci života a formy projevu víry nepřipouštějí změn, jsou statické, stačí jednou provždy.
Pozemský život nemá zvláštní důležitosti a ceny nebo jen malou.
Člověk může jednat podle vlastní libovůle a názoru.
Člověk může kdy chce a jak chce ze světa odejít.
Člověk je pánem svého osudu i života.
Život je projevem hmoty a výslednicí náhod.
Všechno pozemské dění je vedeno jen lidmi.
Hříšnost člověka je trvalý jev.
Není třeba usilovat o dokonalost.
Není důležité a nezbytné být dobrým.
Není třeba duchovního vědění.
Bůh se nemůže projevit.
Není třeba modlitby a pokory.
Je možno splácet zlé zlým, mstít se za křivdy a ublížení.
Nepomáhat tam, kde se k pomoci nevolá.
Nevšímat si, co se děje kolem i ve vlastním nitru.
Nestarat se o trpící a bloudící duše.
Žít jen pro vlastní věci a osobní pohodlí.
Myslet si, že dost vím a znám.
Jsem dost věřící, doufající a zbožný.
Jsem soběstačný a samostatný.
Povede se mi tak, jak budu chtít.
Domnívat se, že žiji dobře a dělám dost.
Myslet si, že můj osud a cesta životem je ze všech nejtěžší.
Litovat se a vidět se jako zbytečně a bezdůvodně trestaného chudáka.
Představovat si, že jsem opuštěn a Bohem zapomínán.
Vidět všechno v tragice a beznadějnosti.

Z neustálých situací vždy obviňovat jiné.

Nápravu čekat od jiných, nezačít u sebe.

Hledat u druhých chyby, u sebe dokonalost.

Neustále žádat pomoc od Boha, ale sám předstupovat před každého s prázdnou dlaní a srdcem bez lásky.

b) Omyly vedlejší

Všechno ostře nahrocené.

Všechno příliš úzkostlivé.

Všechno omezeně osobní.

Všechno přehnaně horlivé.

Všechno úzce zaměřené.

Všechno bez míry a kázně.

Všechno lehkovážně optimistické.

Všechno velmi pesimistické.

Všechno vyhraněně jednostranné.

Všechno krajně fanatické.

Všechno vyhrocené a extrémní posuzování a odsuzování situací, jevů a úkazů, jak je přináší doba, její vývojová linie.

Všechna kritika jen pro kritiku a ne z věcné znalosti pravdy.

Všechno myšlení vyvozující závěry ukvapeně, impulzivně, předčasně, bez přihlédnutí k tomu, že život má nekonečně proměn a rozvíjení dokonalosti všude a ve všem.

Všechno přílišné ulpívání na tom, co není krajní nutností tělu i duševnímu životu, co je formou, tradicí, zvykem, způsobem, jímž se minulost uplatňovala v malosti a nezralosti myšlení i vědění, v přebujelosti osobních citů i pocitů, jimž imponuje sláva, moc i krása založená na hmotných věcech.

Všechno plané a liché mluvení o životě, o věcech a osudech, že neplní naše představy o tom i onom, že nemáme v klínu poklady tohoto světa, štěstí stále na dlani.

Všechno, co není konáno ve spojení s věčným a vpravdě Božským principem života - láskou.

Všechno žehrání, rozčilování, roztrpčení, reptání.

Těžký smutek a žal v srdci pro věci pocházející ze světa a jeho pomíjivých jevů.

Velké starosti a úzkosti.

Podléhání slabomyslnosti a nedůvěře.

Přílišné přecenění nebo podcenění sebe.

Silná váhavost, nerozhodnost, bázlivost, nestatečnost.

Sklon k opozičnosti s nádechem nesnášenlivosti.

Strach ze smrti.

Stálé obavy před budoucností.

Neustálé vyhledávání společnosti nebo přílišné samotaření a vyhýbání se druhým.

Neplodná melancholie.

Přebujelá veselost, která má vždy růžové brýle.

Přílišné rozumářství.

Silná přecitlivělost.

Stále zachmuřené čelo a neustálé výtky všem.

Touha být bohat, ctěn a slaven na Zemi.

c) Omyly všeobecné

Do této stupnice jsou zařazeny téměř všechny představy o Bohu, člověku, životě, Zemi, přírodě, o všem živém i neživém v ní.

Vznikají na základě úsudku rozumu vycházejícího ze skutečnosti, o níž jej informují smysly vázané na nervovou a mozkovou činnost, která je položena do oblasti ryze hmotných jevů a tím velmi omezena.

Rozum, i když nepostradatelný a vůdčí v orientaci ve světě hmoty, nestačí k poznání složitých pochodů a procesů vnitřního života, v němž vlastně tkví hlavní jádro existence člověka.

Představy rozumu jsou jednostranné, a proto mohou být mylné nezávisle na tom, jestli si to člověk uvědomuje nebo ne.

Rozumová úvaha dovede zachytit jen dílčí úseky života.

Moudrost spočívá ve vědomí, že poznání je nikdy neuzavřenou cestou, že do ní lze jít od věčnosti do věčnosti souběžně s tvůrčími plány nejvyššího Tvůrce.

Budme proto otevřenou knihou pro stále nové záznamy a zkušenosti ze své cesty životem.

Budme si vědomi svých omylů, budme pozorní a skromní v cenění svého vědění o životě, svých postojů a vztahů, názorů a představ.

Z nesnášenlivosti, výbojnosti a fanatismu, tvrdošíjného lpění na vlastním, víceméně rozumovém, a proto omezeném názoru a představě, vzchází více škody než užitku věci pravdy.

Žádný by přece nepřikládal důležitosti hlasu mravence, jenž by chtěl soudit vesmír.

♥4 Tyto zásady sdělila Božena Cibulková (1914 - 1995): [Vnitřní obroda](#)

